

Els intervencionismes polítics

Durant la dècada dels vuitanta el moviment antinuclear català a poc a poc va anar patint el dogmatisme dels representants dels partits extraparlamentaris que l'integraven i de l'acció dels partits d'esquerra que volien frenar el radicalisme pacifista del CANC, que acabaria controlat pel grup de *Mientras Tanto* i finalment plegaria veles.

La tasca dels primers anys, però, va ser decisiva per crear consciència antinuclear entre els militants del PSUC i del PSC-PSOE. Activistes socialistes, per exemple, com el líder pagès Pep Jai recolzaven les accions del CANC i dels antinuclears de les terres de l'Ebre. Montse Tura, a qui vam conèixer en la campanya en defensa del medi rural de Gallecs, també era antinuclear.

No podem dir el mateix d'ERC, que en l'època d'Heribert Barrera i de Joan Hortalà es manifestava a favor de la nuclearització. L'històric líder republicà, per exemple, va arribar a participar en actes favorables a les mines d'urani. En una ocasió, a Vic, va declarar que «l'únic perill de les mines d'urani és que estiguin en mans d'empreses catalanes». Aquesta postura es traduiria en una aliança amb CiU. Jordi Pujol, seduït per Pere Duran Farell, introductor de l'energia de la fissió a Espanya de la mà del dictador Franco, havia fet participar en el «negoci atòmic» el Banc Industrial de Catalunya i Banca Catalana. Duran Farell acabaria, però, la seva vida penedit d'aquella opció i intentaria una «regeneració ecologista» mitjançant un apropa-

ENRIC REBULL, PRESIDENT DE LA CONFRARIA DE PESCADORS DE L'AMETLLA DE MAR, EN UN ACTE ANTINUCLEAR.

ment als sectors ecologistes radicals i als ecòlegs. Pujol, en canvi, ha continuat creient en els beneficis que comporta l'àtom civil per a Catalunya (tot oblidant-ne la dependència energètica i política que comporta) i per a la Humanitat (mai no s'ha referit als genocidis d'Hiroshima i Nagasaki o als efectes de Txernòbil). Encara avui, l'expresident Pujol sol preguntar als que considera «experts» en la matèria: «I vós, què en penseu de l'energia nuclear?». I l'actual president Maragall què en pensa? Aquest any ho sabrem.

La conxorxa entre la nucleocràcia espanyola i el nacionalisme desenvolupista català es va fer evident aquell nefast 30 de juny de 1981 quan el

Parlament de Catalunya donava llum verd a la nuclearització imposada per la Dictadura —com ja havien fet els autors dels Pactes de la Moncloa el 25 d'octubre de 1977— amb els vots favorables de CiU i ERC i dels Centristes (exfranquistes).

Ara, ERC té l'ocasió de redimir-se del seu pecat i donar suport a l'acció cívica popular per tancar definitivament els reactors d'Ascó i de Vandellòs. Veurem si l'intervencionisme polític sobre el moviment antinuclear que intenta practicar des del seu despatx en Xavier Vendrell, l'inefable secretari d'organització i finances d'ERC, acaba essent útil a la causa.

En tot cas, el 2006 serà un any

decisiu per resoldre aquest contenció que el poble català té amb el franquisme i obrir una nova era de democràcia energètica favorable a les energies renovables i a un model de trànsit cap a l'economia solar. Amb el Tripartit ha arribat l'hora de comprovar quins aliats tindrà el moviment antinuclear i quin paper hi jugaran els mitjans de comunicació, especialment el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC). Es repetirà la situació de censura dels anys setanta? Ni la legislació a favor del dret a la informació ambiental de la UE, ni la creixent consciència ecològica de la població toleraran una nova falsificació del debat.

10 DE GENER DE 1981. MANIFESTACIÓ ANTINUCLEAR A BARCELONA CONTRA LA POLÍTICA ENERGÈTICA DE LA GENERALITAT PUJOLISTA.